

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego — numer czterdziesty drugi

Jeff Pippenger

2026-02-09

Liczba czterdzieści dwa

Gdy rozdział dwudziesty trzeci Księgi Kapłańskiej zostaje podzielony na dwie równe linie po dwadzieścia dwa wersety, w powiązaniu z linią Chrystusa, w której wiosenne święta znalazły swój antytyp, możemy wykazać linię rozpoczynającą się trzema etapami: Paschą piątkowego wieczoru, Przaśnikami w szabat oraz Pierwocinami w pierwszy dzień tygodnia. Jest to jeden kamień milowy, reprezentowany przez chrzest Chrystusa, lecz ten jeden kamień milowy ma trzy etapy.

Gdy zaczynamy od zmartwychwstania i przesuwamy się o czterdzieści dni w przyszłość, dochodzimy do punktu zwrotnego, albowiem właśnie wtedy Chrystus zaprzestał nauczania twarzą w twarz i wstąpił w obłokach. Sto czterdzieści cztery tysiące również wstępują w obłokach.

I usłyszeli wielki głos z nieba, mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich nieprzyjaciele patrzyli na nich. I w tejże godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i upadła dziesiąta część miasta, a w trzęsieniu ziemi zginęło siedem tysięcy ludzi; a pozostali przerazili się i oddali chwałę Bogu nieba. Drugie biada przeminęło; oto trzecie biada nadchodzi rychło. I siódmy anioł zatrafił i w niebie rozległy się potężne głosy, mówiące: Królestwa tego świata stały się królestwami Pana naszego i Jego Chrystusa, i będzie królował na wieki wieków. Objawienie 11:12-15.

Drugie i trzecie biada to islam, a siódmy anioł stanowi trzecie biada, które jest, ponownie, islamem. Trzecie biada nadchodzi rychło wraz z trzęsieniem ziemi. Trzęsienie ziemi to prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych; Stany Zjednoczone są bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Objawienia, a prawo niedzielne jest wstrząsem, który jest trzęsieniem. Bestia z ziemi jest naczelnym królem spośród dziesięciu królów, a gdy Stany Zjednoczone zostaną obalone w czasie prawa niedzielnego, upadnie dziesiąta część miasta. W tej samej godzinie prawa niedzielnego dwaj świadkowie, reprezentowani przez Eliasza i Mojżesza, ci sami dwaj świadkowie, którzy ukazali się przemienieni z Chrystusem Piotrowi, Jakubowi i Janowi, zostają uniesieni do nieba w obłoku, i wszyscy to widzą, gdyż ich nieprzyjaciele patrzą na nich.

Czterdzieści dni po zmartwychwstaniu Jezus „wniebowstąpił” w obłokach i rozpoczęło się dziesięć dni w górnej izbie. Wniebowstąpienie jest naocznym sprawdzianem, podobnie jak drugi z trzech aniołów. Podczas Jego wniebowstąpienia aniołowie oświadczyli, że powróci z obłokami, tak jak właśnie wstąpił z obłokami.

A gdy to powiedział, na ich oczach został wzięty w górę, a obłok zabrał Go sprzed ich oczu. A kiedy wpatrywali się wytrwale w niebo, jak się wznosił, oto stanęli przy nich dwaj mężowie w

białych szatach, którzy rzekli: Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie, wpatrując się w niebo? Ten Jezus, który od was został wzięty do nieba, przyjdzie w ten sam sposób, jak widzieliście Go wstępującego do nieba. Dzieje Apostolskie 1:9–11.

Jego powrót podczas Jego Drugiego Przyjścia dokona się w "chwale" Jego królestwa.

Kto by się przeto wstydził Mnie i słów moich w tym pokoleniu cudzołożnym i grzesznym, tego wstydzić się będzie i Syn Człowieczy, gdy przyjdzie w chwale Ojca swego z aniołami świętymi. Mk 8,38.

Tę samą „chwałę” ujrzeli Piotr, Jakub i Jan na Górze Przemienienia. Góra Przemienienia była również drugim etapem, poprzedzonym przez Cezareę Filipową i po którym nastąpiła Cezarea Maritima. Drugą próbą jest także próba obrazu bestii, próba wymagająca proroczego rozeznania, że obraz bestii jest kształtowany. Drugą próbą są także oględziny Daniela i jego przyjaciół, których dokonał Melzar, aby porównać ich oblicza z obliczami tych, którzy nie jedli jarzyn. Jest to próba oglądowa. Drugim etapem w trzystopniowej historii przymierza Abrahama był „znak” obrzezania. Drugi etap przedstawia zapieczętowanie ludu Bożego, gdy zostaje on podniesiony jako chorągiew. Drugi etap to miejsce, w którym objawia się „chwała”, albowiem trzy etapy pierwszego anioła to bojaźń, „chwała” i sąd. Czterdziesty dzień okresu Pięćdziesiątnicy odpowiada Górze Przemienienia. Zdejmij obuwie, gdyż stoisz na ziemi świętej.

Wniebowstąpienie jest próbą wizualną, a w porządku świąt Wniebowstąpienie, przypadające w czterdziestym dniu, jest poprzedzone o pięć dni przez Święto Trąb. Święto Trąb wskazuje na ostrzeżenie siódmej trąby, które jest ostrzeżeniem islamu.

Wstąpienie następuje pięć dni po trąbach, a następnie, pięć dni po wstąpieniu, Dzień Pojednania wyznacza sąd. Trąba to stare ścieżki, to orędzie laodycejskie, to islam i to fundamentalne poselstwo pierwszego anioła. Pięć dni później, gdy dobiega końca nauczanie „twarzą w twarz”, drugi, wizualny test drugiego anioła zostaje oznaczony wstąpieniem. Pięć dni po tym sąd wyznacza trzeciego anioła.

Pięć dni po zakończeniu sądu nad domem Bożym następuje sąd nad Stanami Zjednoczonymi, oznaczony Dniem Pięćdziesiątnicy.

I rzekł do Abrahama: Wiedz zaiste, że twoje potomstwo będzie przybyszem w ziemi nie swojej i będzie im służyć; a oni będą je uciskać przez czterysta lat. Lecz i ten naród, któremu będzie służyć, osądzę; a potem wyjdzie z wielkim mieniem. Księga Rodzaju 15:13–14.

„Wielka substancja”, którą sto czterdzieści cztery tysiące posiadają w chwili wprowadzenia ustawy niedzielnej, kiedy „naród” Stanów Zjednoczonych zostaje osądzony, jest substancją z szóstego rozdziału Izajasza, przedstawiającą Bóstwo. Proroctwo przymierza Abrahama mówi: „także ten naród”, co wskazuje, że lud Boży zostaje zapieczętowany przed ustawą niedzielną. Następnie, w czasie ustawy niedzielnej, w okresie przedstawionym przez siedem dni Święta Namiotów, późny deszcz zostaje wylany bez miary, gdy sąd dopełnia się nad wielkim tłumem poza domem Bożym.

Dnia 18 lipca 2020 roku dwaj świadkowie zostali zabici na ulicach Sodomy i Egiptu. Tymi dwoma świadkami byli Mojżesz i Eliasz, a William Miller był Eliaszem swojej historii. We śnie na chwilę zamknął oczy, a 18 lipca 2020 roku proroczo zamknął oczy w śmierci. Gdy je otworzył, pokój był pusty, drzwi i okna były otwarte. Gdy następnie Miller ujrzał dzieło, którego dokonywał człowiek ze szczotką do zmiatania brudu, błagał go, aby był ostrożny, a ów człowiek ze szczotką do zmiatania brudu zapewnił go, że wszystko będzie dobrze.

Kiedy Miller obudził się na pustyni, w lipcu 2023 roku, nadeszło Święto Przaśników, tuż przed zmartwychwstaniem w dniu 31 grudnia 2023 roku. W tym momencie — prorocze poselstwo prawdziwego Wołania o Północy, tego „wołania”, którego typem były wszystkie inne prorocze poselstwa, jakie kiedykolwiek zostały odpieczętowane — zaczęło się odpieczętowywać, gdyż koniec trzech i pół dnia wyznacza „czas końca”, a w „czasie końca” zawsze następuje prorocze odpieczętowanie. Tak jest zawsze, ponieważ Chrystus jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki. Jego postępowanie z ludźmi jest niezmiennie to samo, gdyż działa On według tych samych „linii” teraz, jak czynił to zawsze. Na końcu trzech i pół dnia zostało odpieczętowane Objawienie Jezusa Chrystusa.

Ciało zmartwychwstałe miało swój pierwowzór typologiczny w Adamie, który najpierw został ukształtowany, a następnie tchniono weń dech życia. Martwe, wyschłe kości z Ezechiela 37 również zostały najpierw uformowane przez jedno prorocstwo, a następnie ożywione przez drugie prorocstwo, które przyniosło dech życia pozbawionemu życia ciału za pośrednictwem orędzia czterech wiatrów, będącego orędziem pieczętującym. W obu obrazach prorocstwo, które zostaje odpieczętowane, ma dwie części, przedstawiane na rozmaite sposoby. Są to aspekt wewnętrzny i aspekt zewnętrzny; są to widzenia rzek Ulai i Hiddekel; są to widzenia chazon i mareh; są to dwaj świadkowie, dwa złote przewody i tak dalej.

W historii ruchu millerowskiego Wołanie o północy było prorocstwem, które połączyło się z prorocstwem drugiego anioła. Prorocstwo dwuetapowe. Gdy martwe, suche kości zostały wskrzeszone w roku 2023, z konieczności proroczej musiałyby zostać poddane próbie, gdyż odpieczętowanie prorocstwa zawsze zapoczątkowuje trzystopniowy proces testowania. Dwie pierwsze próby to próba fundamentu, a następnie próba świątyni.

Pięć dni po zmartwychwstaniu kończy się „głos wołającego na pustyni”, reprezentowany przez okres Przaśników, ponieważ zarówno Miller, jak i Jan Chrzciciel — jako reprezentanci Eliasza — przygotowali drogę Temu, którego obuwia nie byli godni nosić. Po zmartwychwstaniu Jezus rozpoczyna swój okres nauczania „twarzą w twarz”, trwający czterdzieści dni. To nauczanie „twarzą w twarz” w Księdze Daniela, w rozdziale dziesiątym, rozpoczęło się dwudziestego drugiego dnia. Jest tam przedstawione jako trzy etapy i trzy dotknięcia, wraz z podwojeniem „bycia mocnym”.

Pięć dni przed zakończeniem czterdziestu dni zabrzmięła ostrzegawczy głos trąby islamu. Ostrzeżenie islamu zostało przedstawione przez osła, na którym Chrystus jechał w czasie Jego triumfalnego wjazdu do Jerozolimy. Zanim zstąpił ze zboczy Góry Oliwnej do Jerozolimy, najpierw polecił swoim uczniom, aby poszli i odwiązali osła.

To widzenie zostało dane w roku 1847, kiedy tylko bardzo nieliczni spośród braci adwentowych zachowywali sabat, a i spośród nich tylko nieliczni uważali, że jego przestrzeganie ma wystarczającą wagę, by wytyczyć granicę między ludem Bożym a niewierzącymi. Teraz zaczyna być widoczne wypełnienie tego widzenia. „Początek tego czasu ucisku”, o którym tu mowa, nie odnosi się do czasu, kiedy plagi zaczną być wylewane, lecz do krótkiego okresu tuż przed ich wylaniem, gdy Chrystus przebywa w świątyni. W tym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegało końca, na ziemię przyjdzie ucisk, a narody będą rozniewane, lecz trzymane w ryzach, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. Wtedy przyjdzie „późny deszcz”, czyli pokrzepienie od oblicza Pana, aby dodać mocy donośnemu głosowi trzeciego anioła i przygotować świętych, by mogli się ostać w okresie, gdy zostanie wylanych siedem ostatnich plag. Wczesne Pisma, 85.

W dniu 9/11 On rozkazał swoim aniołom rozwiązać osła, a następnie George Bush młodszy powściągnął osła. Cyrus jest typem pierwszego anioła, gdyż ogłosił pierwszy dekret. Dlatego reprezentuje zarówno 11 sierpnia 1840 r., jak i 9/11, a podczas 9/11 islam, reprezentowany przez "rozniewanie narodów", został uwolniony, a następnie utrzymany w ryzach. W tym czasie zaczął padać późny deszcz. Cyrus reprezentuje oba kamienie milowe islamu w dniach 11 sierpnia 1840 r. oraz 9/11.

Przez trzy tygodnie Gabriel zmagał się z mocami ciemności, usiłując przeciwdziałać wpływowi oddziałującym na umysł Cyrusa; a zanim walka dobiegła końca, sam Chrystus przyszedł Gabrielowi z pomocą. „Księżę królestwa Persji stawiał mi opór przez dwadzieścia jeden dni” — oświadcza Gabriel — „lecz oto Michał, jeden z naczelnych książąt, przyszedł mi na pomoc; i pozostałem tam przy królach Persji”. Daniel 10:13. Wszystko, co niebo mogło uczynić dla ludu Bożego, zostało uczynione. Zwycięstwo zostało w końcu odniesione; siły nieprzyjaciela były powstrzymywane przez wszystkie dni Cyrusa, a także przez wszystkie dni jego syna Kambyzesa, który panował około siedmiu i pół roku. Prorocy i królowie, 571.

W historii Cyrusa oraz 11 sierpnia 1840 roku, kiedy — jak to wyrażali pionierzy — ustała zwierzchność osmańska, islam drugiego „biada” został powściągnięty. To powściągnięcie oznaczyło zakończenie prorocstwa czasowego trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni, które rozpoczęło się, gdy czterej aniołowie, reprezentujący czterech islamskich sułtanów, zostali rozwiązani przez szóstego anioła, który przedstawiał drugie z trzech „biada” islamu. 11 września islam uderzył, a następnie został powściągnięty, jak to przedstawia powściągnięcie w historii Cyrusa i roku 1840. Wszyscy trzej ci świadkowie wskazują na powściągnięcie albo rozwiązanie islamu, a na początku tryumfalnego wjazdu Chrystusa osłica została rozwiązana.

Odwiązanie osła, poprzedzające Jego wjazd triumfalny, identyfikuje poselstwo trąby, które przychodzi na pięć dni przed Wniebowstąpieniem. Poselstwo o ponownym uwolnieniu islamu, jak to było 11 września, i jak znów zostanie on uwolniony piętnaście dni później przy Prawie niedzielnym, które jest Pięćdziesiątnicą, jest poselstwem, które wyznacza początek Wołania o Północy. Odwiązanie osła wyznacza początek, czyli alfę, głoszenia poselstwa Wołania o Północy, a przy Prawie niedzielnym, gdzie Wołanie o Północy przechodzi w Głośne Wołanie, islam ponownie uderza w Bestię z Ziemi.

Okres Wołania o północy rozpoczyna się uderzeniem alfa ze strony islamu i kończy się uderzeniem omega ze strony islamu. Uderzenia islamu wymierzone w Stany Zjednoczone są przedstawione w świadectwie Balaama i jego oślicy, które oczywiście zostało ukazane w dwudziestym drugim rozdziale Księgi Liczb. Los laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego jako protestanckiego rogu bestii z ziemi jest przedstawiony w Księdze Izajasza 22:22 (wewnętrzny), a los republikańskiego rogu jest ukazany w Księdze Liczb 22:22 (zewewnętrzny) i dalej.

I rozgorzał gniew Boży, ponieważ poszedł; i anioł Pana stanął na drodze przeciw niemu jako przeciwnik. A on jechał na swoim ośle, a z nim byli dwaj jego słudzy.

I oślica ujrzała anioła Pańskiego stojącego na drodze, z dobytym mieczem w rękę; i oślica zboczyła z drogi i weszła na pole, a Balaam uderzył oślicę, aby skierować ją na drogę. Księga Liczb 22,22–23.

W dniu 11 września Balaam, fałszywy prorok, reprezentujący Stany Zjednoczone oraz George'a Busha młodszego, usiłował dokończyć dzieło, które jego ojciec, George Bush starszy, rozpoczął w próbie globalistów obalenia Stanów Zjednoczonych i wprowadzenia tego, co nazywał „nowym porządkiem światowym”. Biblijną motywacją globalistów jest zgładzenie Bożej resztki, a George Bush młodszy reprezentuje kres prorockiego dziedzictwa swego ojca, wprowadzającego — jak to nazywał — „nowy porządek światowy”. „Nowy porządek światowy” Busha dochodzi do trójczłonowego zjednoczenia smoka, bestii i fałszywego proroka przy ustawie niedzielnej, a George Bush młodszy wyznacza początek okresu, który kulminuje przy ustawie niedzielnej — czasu pieczętowania, czasu próby obrazu bestii, okresu przedstawionego przez pierwszy głos osiemnastego rozdziału Apokalipsy i licznych innych. Oślica Balaama odsunęła na bok globalistyczną agendę aż do czasu, gdy sto czterdzieści cztery tysiące zostaną zapieczętowani na czołach.

Pieśń, psalm Asafa. Nie milcz, Boże; nie bądź niemy i nie pozostawaj bezczynny, Boże. Bo oto Twoi nieprzyjaciele wzniesą wrzawę, a ci, którzy Cię nienawidzą, podnoszą głowę. Zawijają podstępne narady przeciw Twemu ludowi i zmawiają się przeciw Twoim ukrytym. Mówią: Chodźcie, wytrąćmy ich, aby przestali być narodem, aby imię Izraela nie było już wspominane. Gdyż jednomyślnie się naradzają; są sprzymierzeni przeciw Tobie. Psalm 83, 1–5.

Wersety szóste i następne identyfikują „nieprzyjaciół” jako „dziesięć” narodów, które w Księdze Objawienia, w rozdziale siedemnastym, są reprezentowane przez dziesięciu królów. Tam owi dziesięciu królowie mają jeden zamysł, lecz Asaf mówi: „naradzili się jednomyślnie; sprzymierzyli się przeciwko Tobie”. Owi dziesięciu królowie to globalistyczna, niegodziwa konfederacja czasów ostatecznych, która postanowiła „wytrącić” „Izraela” — „Twoich ukrytych” — aby przestał „być narodem”. Dzieło konfederacji dziesięciu królów, którzy „wywyższają” władzę papieską jako „głowę” potrójnej unii, polega na eliminacji duchowego „Izraela”, ukrytego w „skrytości Najwyższego”.

W dniu 11 września osioł islamu zbił z drogi zamysł smoka, albowiem potężny anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia zstąpił z mieczem w Jego rękę. Próba wewnętrzną był wówczas powrót na stare ścieżki. W tym momencie rozpoczęło się powtórzenie millerowskich dziejów zarówno pierwszego, jak i drugiego anioła, jak to przedstawia historia zawarta w pierwszych trzech wersetach osiemnastego rozdziału Objawienia. Te pierwsze trzy wersety są tymi wersetami, o których Siostra White stwierdziła, że wypełnią się, gdy wielkie budynki Nowego Jorku zostaną zburzone.

W dniu 11 września wypełniło się Objawienie 18:1–3, a do równoległego wydarzenia z 11 sierpnia 1840 r., kiedy pierwszy anioł zstąpił, aby oświecić ziemię swą chwałą, przyłączył się wówczas drugi anioł, który ogłosił upadek Babilonu. Bileam był symbolem pierwszego anioła, a towarzyszyli mu dwaj jego słudzy, reprezentujący drugiego anioła.

W ilustracji Bileama dotyczącej republikańskiego rogu fałszywego proroka Bileam miał mieć jeszcze dwa starcia z oślicą islamu. Przy trzecim starciu oślica miała "przemówić", a owo "przemówienie" proroctwa wyznacza prawo niedzielne. 7 października 2023 roku oślica uderzyła ponownie, lecz nie w duchową współczesną Ziemię Chwalebą. Uderzyła w dosłowną starożytną Ziemię Chwalebą, a Bileam i jego oślica znajdowali się teraz w drugim starciu.

Ale anioł Pana stanął na ścieżce wśród winnic; po jednej i po drugiej stronie był mur. A gdy oślica zobaczyła anioła Pana, przycisnęła się do muru i zmiażdżyła stopę Balaama o mur; on zaś ponownie ją uderzył. Księga Liczb 22,24–25.

Winnica starożytnego Izraela ilustruje winnicę laodycejskiego Adwentyzmu Dnia Siódmego. Każdy z nich jest ludem przymierza, któremu powierzono odpowiedzialność sprawowania funkcji depozytariusza Prawa Bożego, które symbolizowane jest jako "mur" i stanowi jeden z elementów składających się na winnicę.

Cóż jeszcze można było uczynić mojej winnicy, czego w niej nie uczyniłem? Dlaczego więc, gdy oczekiwałem, że wyda winogrona, wydała dzikie winogrona? A teraz więc powiem wam, co uczynię z moją winnicą: usunę jej żywopłot i stanie się pastwą; zburzę jej mur i będzie zdeptana. Izajasza 5,4–5.

Zarówno starożytny, literalny, jak i współczesny, duchowy Izrael zbuntowały się i odrzuciły swoje święte odpowiedzialności. Od 9/11 aż do ustawy niedzielnej kwestia prorocza jest reprezentowana przez „mur”. Kwestia prorocza to zburzenie „muru” rozdziału Kościoła od państwa ustanowionego w Konstytucji Stanów Zjednoczonych. Po 9/11 prezydent Bush wprowadził w życie ustawę Patriot Act, co stanowiło istotny krok w kierunku obalenia Konstytucji, gdyż właśnie wtedy filozofia, która przyświecała Konstytucji, została wywrócona do góry nogami, gdy przyjęto zasadę prawa rzymskiego, głoszącą, że osoba jest winna, dopóki nie udowodni się jej niewinności, i przedłożono ją ponad zasadę prawa angielskiego, która utrzymuje, że osoba jest niewinna, dopóki nie udowodni się jej winy.

Okres od 11 września aż do ustawy niedzielnej zawiera prorocze odniesienia do „murów”. Islam uderzający w mury niczym oślica Balaama wskazuje, że to właśnie kwestia islamu dostarczy

falszywego rozumowania, które posłuży do podważenia zasad zawartych w Konstytucji. W tym proroczym sensie islam, biblijny fałszywy prorok, zwodzi Stany Zjednoczone podczas czasu próby obrazu bestii, tak jak fałszywy prorok Stanów Zjednoczonych zwodzi cały świat podczas światowego czasu próby obrazu bestii.

7 października 2023 r. oślica islamu zaatakowała starożytną, dosłowną ziemię chwalebną, a gdy oślica zostanie spuszczone z uwięzi przed ogłoszeniem Wołania o Północy, islam ponownie uderzy w Stany Zjednoczone, współczesną duchową ziemię chwalebną, tak jak uczynił to 11 września. Drugi raz, gdy Balaam uderza w oślicę, jest to drugi anioł, a drugi anioł zawsze przynosi podwojenie, co jest przedstawione przez "ścieżkę wśród winnic" z dwoma murami.

I Anioł Pana poszedł dalej i stanął w miejscu ciasnym, gdzie nie było drogi, by się uchylić ani na prawo, ani na lewo. A gdy oślica ujrzała Anioła Pana, padła pod Balaamem; zapłonął gniew Balaama i uderzył oślicę laską. I Pan otworzył usta oślicy i rzekła do Balaama: Cóż ci uczyniłam, żeś mnie bił te trzy razy? Księga Liczb 22,26–28.

Gdy uważniej rozważymy wersety dwudziesty drugi i dwudziesty trzeci, stwierdzamy, że w istocie to w wersecie dwudziestym trzecim osioł zostaje po raz pierwszy uderzony.

I rozgorzał gniew Boży, ponieważ poszedł; i anioł Pana stanął na drodze przeciw niemu jako przeciwnik. A on jechał na swoim osle, a z nim byli dwaj jego słudzy.

I oślica ujrzała anioła Pańskiego stojącego na drodze, z dobytym mieczem w ręku; i oślica zboczyła z drogi i weszła na pole, a Balaam uderzył oślicę, aby skierować ją na drogę. Księga Liczb 22,22–23.

Gniew Boży na Balaama za przyjęcie prośby, by zostać fałszywym prorokiem, stanowił paralelę do zakończenia przez Chrystusa dialogu ze spierającymi się Żydami w ostatnim wersecie 22 rozdziału Ewangelii według Mateusza. Werset 23 rozdziału 22 Księgi Liczb koresponduje z rozdziałem 23 Ewangelii według Mateusza, a wersety 24 i 25 rozdziału 22 Księgi Liczb korespondują z rozdziałami 24 i 25 Ewangelii według Mateusza. Wersety 26, 27 i 28 tego rozdziału korespondują z rozdziałami 26, 27 i 28 Ewangelii według Mateusza.

Ewangelia według Mateusza, rozdział 23, to pierwszy anioł; rozdziały 24 i 25 to drugi anioł, a 26, 27 i 28 to trzeci anioł. W Księdze Liczb 22 werset 23 to pierwszy anioł, wersety 24 i 25 to drugi anioł, a wersety 26, 27 i 28 to trzeci anioł. Mateusz zwraca się do ludu przymierza, starego i nowego: Księga Liczb określa rolę islamu jako Bożego narzędzia karcenia wobec niedzielnego kultu, który rozpoczyna się w Stanach Zjednoczonych, a następnie obejmuje świat. Po trzecim uderzeniu, gdy oślica przemawia, Balaam zostaje oświecony co do tego, co właśnie zaszło.

Wtedy Pan otworzył oczy Balaama i ujrzał Anioła Pańskiego stojącego na drodze, z dobytym mieczem w ręku; i skłonił głowę, i padł na twarz. A Anioł Pański rzekł do niego: Dlaczego uderzyłeś swą oślicę te trzy razy? Oto wyszedłem, aby stanąć przeciw tobie, gdyż twoja droga jest przewrotna w moich oczach. A oślica mnie ujrzała i te trzy razy ustąpiła przede mną z drogi; gdyby nie ustąpiła przede mną, zaiste teraz bym cię zabił, a ją zachował przy życiu. Wtedy Balaam rzekł do Anioła Pańskiego: Zgrzeszyłem, bo nie wiedziałem, że stoisz na

drodze przeciwko mnie; teraz więc, jeśli to jest złe w twoich oczach, zawrócę. Księga Liczb 22:31-34.

Balaam przedstawia fałszywego proroka, mianowicie Stany Zjednoczone, które w momencie wprowadzenia ustawy niedzielnej mówią jak smok. W momencie wprowadzenia ustawy niedzielnej, gdy zostaje oświecony, reprezentuje tych, którzy wciąż są w Babilonie, którzy następnie zostają uświadomieni w sprawie ustawy niedzielnej i wezwani do wyjścia z Babilonu.

Pięć dni nauczania poselstwa przaśnego chleba od Millera, następnie trzydzieści dni, w których Chrystus naucza swych kapłanów, oznaczonych liczbą trzydziestu, co prowadzi do poselstwa ostrzegawczego trąb o rozwiązaniu osła, które o pięć dni poprzedza podniesienie sztandaru, które o pięć dni poprzedza zamknięcie drzwi w przypowieści o dziesięciu pannach, które o pięć dni poprzedza pięćdziesiątnicze prawo niedzielne, wprowadzające siedmiodniowy okres Święta Namiotów, będący pełnym wylaniem późnego deszczu w czasie kryzysu prawa niedzielnego, gdyż próba owego okresu dotyczy siódmego dnia.

Liczba pięć jest symbolem panien, zarówno roztropnych, jak i nierozsądnych. Liczba trzydzieści jest symbolem kapłanów, na co wskazuje sama nazwa „Leviticus”. Liczba siedem to Szabat. Księga Kapłańska 23 ilustruje historię kapłanów, Lewitów z Księgi Malachiasza 3, roztropnych panien oraz stu czterdziestu czterech tysięcy w czasie próby szabatowej.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.